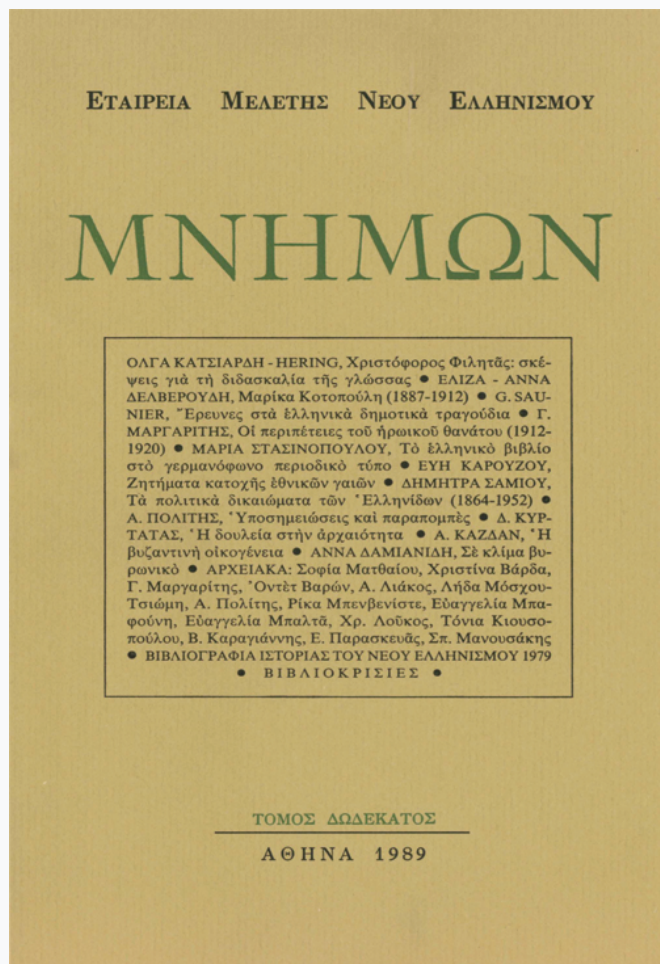

Μνήμων

Τόμ. 12 (1989)

ΟΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ-ΣΥΡΟΥ (19ος αιώνας)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΟΥΚΟΣ

doi: [10.12681/mnimon.441](https://doi.org/10.12681/mnimon.441)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΛΟΥΚΟΣ Χ. (1989). ΟΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ-ΣΥΡΟΥ (19ος αιώνας). *Μνήμων*, 12, 253-264. <https://doi.org/10.12681/mnimon.441>

ΟΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ-ΣΥΡΟΥ (19ος αἰώνας)

1. Ἡ πόλη

Ἡ Ἑρμούπολη δημιουργεῖται μέσα στὴν Ἐπανάσταση ἀπὸ Χιῶτες, Σμυρνιοὺς καὶ ἄλλους πρόσφυγες. Στὸ ἀνθρώπινο δυναμικὸ ποὺ σ' αὐτὴν συγκεντρώνεται, συγκαταλέγονται ἐξειδικευμένοι ἔμποροι, τεχνίτες, τραπεζίτες, κ.ἄ. Ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὴν οὐδετερότητα τῶν καθολικῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ, τὴν προστασία ποὺ παρείχαν στοὺς τελευταίους τὰ γαλλικὰ καὶ αὐστριακὰ πολεμικὰ πλοῖα, τὴ νευραλγικὴ θέση τῆς Σύρας στοὺς τότε ἐμπορικοὺς δρόμους μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης, γιὰ νὰ μετατρέψουν πρὸς ὄφελός τους τὶς ἀνακατατάξεις ποὺ προκάλεσε στὴν περιοχὴ ὁ ἀπελευθερωτικὸς ἀγώνας τῶν Ἑλλήνων. Τὸ 1828 ὁ νέος συνοικισμὸς ἔχει ἤδη 13.805 κατοίκους, γιὰ νὰ φθάσει τὶς 21.000 περίπου τὸ 1870. Εἶναι γιὰ τέσσερις δεκαετίες ἡ δευτέρη σὲ πληθυσμὸ, μετὰ τὴν Ἀθήνα, πόλη τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου. Δίπλα στὰ νοῦμερα αὐτά, θὰ πρέπει νὰ προστεθεῖ ἕνας συνεχῶς διακινούμενος πληθυσμὸς ποὺ διαμένει προσωρινά στὴν Ἑρμούπολη γιὰ ποικίλους λόγους. Ἐπειτα, εἶναι οἱ 6-8 χιλιάδες τῶν Συριανῶν, τῶν καθολικῶν κατοίκων δηλαδὴ, ποὺ συγκροτοῦν τὸ δῆμο τῆς Ἀνω Σύρας καὶ τὰ χωριά. Ἐπομένως, ἔχουμε 30.000 περίπου κατοίκους γιὰ ὅλο τὸ νησί¹.

Ἡ Ἑρμούπολη εἶναι, συγχρόνως, τουλάχιστον ὡς τὴ δεκαετία τοῦ 1860, τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀστικὸ κέντρο τῆς χώρας². Τὰ συμπτώματα τῆς κρίσης πληθαίνουν ἀπὸ τὴν ἐπόμενη δεκαετία. Ὡστόσο, παρὰ τοὺς κλονισμοὺς ποὺ ὑπέστη ἀπὸ τὶς δομικὲς ἀλλαγὲς στὸ ἐμπόριο καὶ τὴ ναυτιλία καὶ τὴν ἀνατροπὴ τῶν εὐνοϊκῶν γι' αὐτὴν συγκυριῶν, μπόρεσε, ὅπως-δήποτε ὡς τὸν πρῶτο μεγάλο πόλεμο, νὰ κρατήσῃ, σὲ σημαντικὸ βαθμὸ, τὶς λειτουργίες μιᾶς μεγάλης πόλης. Ἡ διατήρηση κάποιων ἰσορροπιῶν φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στὸν ἐγγενὴ δυναμισμό της καί, κυρίως, στὴν ἔγκαιρη στροφὴ τῶν ἐπιχειρηματιῶν της στὴ βιομηχανία³.

1. Γιὰ τὴ δημιουργία καὶ ἀνάπτυξη τῆς Ἑρμούπολης, βλ. ἐνδεικτικά: Ἀνδρ. Δρακάκης, *Ἱστορία τοῦ οἰκισμοῦ τῆς Ἑρμουπόλεως (Σύρας)*, τ. Α' -Β', Ἀθήνα 1979 καὶ 1983· Β. Καρδάσης, *Σύρος. Σταυροδρόμι τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου (1832-1857)*, Ἀθήνα, Μορφωτικὸ Ἰδρυμα Ἑθνικῆς Τραπέζης, 1987. Στοιχεῖα γιὰ τὸν πληθυσμὸ βλ. E. Kolodny, «Hermoupolis-Syra. Naissance et évolution d'une ville insulaire grecque», *Méditerranée*, ἀρ. 2 (Ἀπρ. - Ἰούν. 1969), σ. 193· βλ. καὶ Μ. Χουλιαράκης, *Γεωγραφικὴ, Διοικητικὴ καὶ Πληθυσμιακὴ Ἐξέλιξις τῆς Ἑλλάδος, 1821-1971*, τ. Α' 2, Ἀθήνα 1974.

2. Χριστίνα Ἀγριαντώνη, «Ἡ θέση τῆς Ἑρμούπολης στὴν ἐλληνικὴ οἰκονομία τὸν 19ο αἰώνα: οἱ παγίδες τῶν πηγῶν», *Τὰ Ἱστορικά*, τχ. Ι (Σεπτ. 1983), σ. 194.

3. Χριστίνα Ἀγριαντώνη, «Οἱ μετασχηματισμοὶ τῆς βιομηχανικῆς δομῆς τῆς Ἑρμούπολης τὸν

2. Οί συμβολαιογράφοι

Το νομικό πλαίσιο της λειτουργίας τους καθορίστηκε από δύο κυρίως πράξεις:

Α'. Με τὸ ψήφισμα τῆς 11 Φεβρ. 1830, ἔργο τοῦ Ι. Γενατᾶ, ἀντικαταστάθηκε ὁ θεσμὸς τῶν νοταρίων, ὁ ὁποῖος ἴσχυε πρὶν καὶ κατὰ τὴν Ἐπανάσταση, μετὰ τὸν θεσμὸν τῶν μνημόνων. Οἱ μνημόνες ἦταν, κατὰ τὸ ψήφισμα, «δημόσιοι ἀξιοματικοὶ διωρισμένοι νὰ δέχωνται διαθήκας, καὶ λοιπὰς πράξεις, καὶ συμβόλαια, εἰς ὅσα τὰ μέρη ὀφείλουν ἢ θέλουν νὰ δώσωσιν ἐπίσημον χαρακτῆρα, νὰ βεβαιῶνουν τὴν χρονολογίαν των, νὰ τὰς φυλάττουν ἀσφαλῶς, καὶ νὰ δίδωσιν ἀντίγραφα αὐτῶν» (ἄρθρ. 1)⁴.

Β'. Τὸ 1834 δημοσιεύθηκε ὁ «ὀργανισμὸς τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων»⁵ ποὺ ἐπιμελήθηκε ὁ Maurer. Στὴ θέση τῶν μνημόνων ὀρίστηκαν τώρα οἱ συμβολαιογράφοι. Ὁ ὀργανισμὸς αὐτός, μετὰ κάποιες κατὰ καιροὺς τροποποιήσεις, ἴσχυσε σὲ ὅλο τὸν 19ο αἰῶνα καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ⁶.

Δὲν ζητοῦνται πάντοτε τὰ ἴδια προσόντα γιὰ τὸ διορισμὸ τοῦ συμβολαιογράφου. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρεται τί προέβλεπε ὁ νόμος ΧΞΖ' τοῦ 1877⁷:

«... Ἄρθρον 5. Συμβολαιογράφος ἢ εἰδικὸς ὑποθηκοφύλαξ διορίζεται, ὅστις συνεπλήρωσε τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἔχει ἐν τῶν ἀκολουθῶν προσόντων· α'.) ἄδειαν τοῦ δικηγорεῖν παρὰ πρωτοδικεῖω· β'.) πτυχίον εἰρηνοδίκου κατὰ τὸ ἀπὸ 26 Ἰουλίου Β. Διάταγμα... γ'.) πτυχίον συμβολαιογράφου μετὰ τὸν βαθμὸν Ἀριστα ἢ Καλῶς κατὰ τὸ ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1874 Β. Διάταγμα⁸, ὅπερ λαμβάνει κύρος νόμου· δ'.) διετέλεσεν εἰς δικαστικὴν θέσιν ἀνωτέραν τῆς τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ ε'.) μετῆλθεν ἡδὴ ἐπὶ δεκαετίαν τὸ ἔργον τοῦ συμβολαιογράφου».

19ο αἰῶνα», στό: Ἑταιρεία Μελέτης Νέου Ἑλληνισμοῦ (ἐκδ.), *Νεοελληνικὴ Πόλη. Ὁθωμανικὲς κληρονομίαι καὶ ἐλληνικὸ κράτος*. Πρακτικὰ Διεθνoῦς Συμποσίου Ἱστορίας (Ἀθήναι - Ἑρμούπολη, Σεπτ. 1984), τ. Β', Ἀθήνα 1985, σ. 603-608. Βλ. στό ἴδιο, σ. 591-601, καὶ Χρήστος Λούκος, «Μία ἐλληνικὴ πόλη σὲ παρακμὴ: Ἡ Ἑρμούπολη τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 19ου αἰ».

4. *Γενικὴ Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος*, ἀρ. 25, 26 Μαρτ. 1830, σ. 97-99 (τὸ παράθεμα ἀπὸ τῆ σ. 98). Γιὰ τὸ ψήφισμα αὐτὸ βλ. καὶ Γ.Γ. Κώνστας, «Οἱ πρῶτες νομοθετικὲς πηγὲς τοῦ θεσμοῦ τῆς συμβολαιογραφίας μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821». *Συμβολαιογραφικὴ Ἐπιθεώρηση*, τ. ΙΕ', τχ. 3 (1986), σ. 175-186.

5. 21/2 Φεβρ. 1834: *Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως*, ἀρ. 13, 10/22 Ἀπρ. 1834, Παράρτημα Α'. Ἰσχύσε ἀπὸ τῆς 21/2 Φεβρ. 1835.

6. Κ. Α. Βασιλείου, *Νεώτεροι Κώδικες τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας*, τ. Α', Ἀθήνα 1914, σ. 79 κ.ἑξ.

7. «Περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ περὶ ἄλλων σχετικῶν διατάξεων», 31 Δεκ. 1877: *Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως*, ἀρ. 2, 4 Ἰαν. 1878, σ. 15.

8. «Περὶ ἐξετάσεως τῶν ἐν τῷ Κράτει συμβολαιογράφων καὶ προσδιορισμὸ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν», 6 Ἰουν. 1874: *Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως*, ἀρ. 26, 12 Ἰουλ. 1874, σ. 173-174: «Ἄρθρον 4. Τὰ ἀντικείμενα, ἐφ' ὧν γίνεται ἡ ἐξέτασις, εἰσὶν αἱ στοιχειώδεις γνώσεις τῶν γενικῶν τοῦ Δικαίου ἀρχῶν καὶ ἡ γνῶσις τῆς δικαιοδοσίας καὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Συμβολαιογράφου, ὡς κανονίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων, ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας,.... ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν περὶ διαθηκῶν διατάξεων καὶ ὑπὸ τῶν περὶ χαρτοσήμευ νόμων. Τὰ ῥητήματα δέ, ἐφ' ὧν ἡ προφορικὴ καὶ τὰ ἐφ' ὧν ἡ ἔγγραφος ἐξέτασις, προσδιορίζει ἐκάστοτε ἡ «πιτροπή».

Δὲν ἔχουν, ἀπ' ὅσο γνωρίζω, ἐρευνηθεῖ συστηματικά ὅσα στοιχεῖα ἀφοροῦν στὴ ζωὴ καὶ δράση τοῦ συμβολαιογράφου: ἡ πελατεία του, ὁ ρυθμὸς ἀπασχόλησής του, τὰ ἔσοδά του, ἡ περιουσία του, ἡ κοινωνικὴ του θέση καὶ ἐπιρροή (ποῦ ἀπορρέει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀπὸ τὸ δημόσιο χαρακτῆρα τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι κάτοχος εἰδικῶν γνώσεων), ὁ οἰκονομικὸς ρόλος του, ἡ εἰκόνα ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι γι' αὐτόν, κ.ἄ.⁹ Ὁ συμβολαιογράφος εἶναι συνήθως μάρτυρας πράξεων ποὺ καθορίζουν ἢ ὀριοθετοῦν τὴν πορεία τῶν συμπολιτῶν του: αὐτὸς συντάσσει τὰ προικοσύμφωνα, τὶς υἱοθεσίες, τὶς ἀγοραπωλησίες, τὶς διαθήκες. Ὁ ἐπαγγελματικὸς του χῶρος δὲν εἶναι μόνον τὸ γραφεῖο του.

Καὶ γιὰ νὰ δώσω λίγα συγκεκριμένα στοιχεῖα γιὰ τὰ παραπάνω:

Ὁ μέσος ὅρος τῶν πράξεων ποὺ καθημερινὰ συντάσσουν 5 ἀπὸ τοὺς συμβολαιογράφους τῆς Ἑρμούπολης κυμαίνεται ἀπὸ τὸν χαμηλότερο 0,71 ὥς τὸν υψηλότερο 3,24 (ὁ μέσος ὅρος καὶ γιὰ τοὺς 5 εἶναι περίπου 2, δηλαδὴ γύρω στὶς 700 πράξεις τὸ χρόνο)¹⁰.

Ὁ πίνακας ποὺ ἀκολουθεῖ δείχνει πῶς κατανέμονται κατὰ μῆνα οἱ πράξεις ποὺ συνήψε ὁ συμβολαιογράφος Ἑρμούπολεως Εὐστ. Ζαχαρόπουλος (15 Ἀπρ. 1882-22 Ἰουν. 1883).

	1882	1883
Ἰαν.	—	40
Φεβρ.	—	42
Μάρτ.	—	57
Ἀπρ.	14 ^α	54
Μάιος	33	64
Ἰούν.	27	33 ^β
Ἰουλ.	39	
Αὐγ.	52	
Σεπτ.	63	
Ὀκτ.	56	
Νοεμ.	53	
Δεκ.	40	

α. Ἀπὸ 15 Ἀπρ.

β. Ὡς 22 Ἰουν.

Γιὰ τὸ εἶδος τῶν πράξεων βλ. πίνακα τῆς σ. 257.

9. Ὁ «Συμβολαιογράφος» τοῦ Ἀλ. Ραγκαβῆ ἀποτελεῖ ἰσχυρὸ δείγμα γιὰ τὸ πόσο μπορεῖ νὰ συμβάλει ἡ λογοτεχνία στὴν ἀνίχνευση αὐτῆ. Πβ. τὸ ἔργο του Balzac, *Le contrat de mariage*. Ἐπίσης βλ., ἐνδεικτικά, τί γράφει ἡ ἐφημ. τῆς Ἑρμούπολης *Ἥλιος* με ἀφορμὴ τὸν θάνατο δύο συμβολαιογράφων, τοῦ Πέτρου Πολυδώρου καὶ τοῦ Βασ. Ἀνταλῆ (ἀρ. 373, 31 Δεκ. 1891 καὶ ἀρ. 628, 7 Δεκ. 1897). Ἕνας ἄλλος, ὁ Ἀνδρέας Βιολάκης, μετὰ 25ετῆ ὑπηρεσία στὴν Ἑρμούπολη, μετατέθηκε, με ἀίτησή του, στὸν Πειραιᾶ (στό ἴδιο, ἀρ. 414, 6 Δεκ. 1892). Γιὰ τὴν ἀλλαγὴ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου Ἀριστ. Λέτσου βλ. ἐφημ. *Ἑρμῆς*, ἀρ. 524, Ἑρμούπολη 2 Νοεμ. 1881, σ. [3]. Μαρτυρίες γιὰ τὸ νοταριακὸ ἐπάγγελμα στὰ Ἐπτάνησα βλ. στό: Χρύσα Α. Μαλτέζου, «Τὸ νοταριακὸ ἀρχεῖο Κυθήρων», *Δελτίον τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας*, τ. Α' (1977), σ. 15-84. Δὲν μπόρεσα νὰ συμβουλευτῶ τὸ βιβλίο τοῦ Jean-Paul Poisson, *Notaires et société. Travaux d'histoire et de sociologie notariales*, Παρίσι, Economica, Institut international d'histoire du notariat, 1985, ὅπου πολλὰ γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ δραστηριότητα καὶ τὸν οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ ρόλο τῶν συμβολαιογράφων· βλ. τὴν παρουσίαση τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀπὸ τὸν Roland Mousnier, στὴ *Revue Historique*, ἀρ. 554 (Ἀπρ.-Ἰούν. 1985), σ. 419-425, καὶ τὸν Daniel Roche, στὰ *Annales ESC*, τ. 42, τχ. 5 (Σεπτ.-Ὀκτ. 1987), σ. 1171-1173.

10. Γιὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοὺς χρησιμοποιήθηκαν τὰ εὔρετήρια τῶν παλαιῶν συμβολαιογρά-

Ἡ ἀξία τῆς περιουσίας πού δηλώνουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐν λόγῳ συμβολαιογράφους, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν ἐνόρκων, εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὸ μέσο ὄρο δλων τῶν περιουσιῶν πού δηλώθηκαν¹¹. Ἡ ἀπότομη αὐξηση πού παρουσιάζεται σ' ἓναν, ἂν δὲν πρόκειται γιὰ λάθος, ἴσως νὰ ὀφείλεται καὶ σὲ αἷτια πού δὲν ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὶς ἀπολαυεὶς τοῦ ἐπαγγέλματος¹².

Στὸν συμβολαιογράφο καταφεύγουν ἄτομα πού ἀνήκουν σ' ὅλες σχεδὸν τὶς κοινωνικο-ἐπαγγελματικὲς κατηγορίες. Γιὰ παράδειγμα, στίς δημόσιες διαθήκες πού δημοσιεύθηκαν στὰ χρόνια 1888-1889 καταχωρίζονται τὰ ἐξῆς ἐπαγγέλματα διαθετῶν: γεωργός, οἰκιακὰ, φαρμακοποιός, καλαφάτης, ἐργοστασιάρχης ἀλευροποιείου, γεωργοκτηματίας (πρώην ράπτης), πρώην ὑπηρετρία, κτηματίας (πρώην οἰνοπώλης), ἔμπορος, ξυλέμπορος, ἱερομόναχος, ἐμποροπλοίαρχος¹³.

3. Τὸ συμβολαιογραφικὸ ὕλικο

Στὴν Ἑρμούπολιν σώζεται, ἂν ὅχι ὅλο, τουλάχιστον τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν πράξεων πού συντάχθηκαν ἀπὸ τὸ 1835 καὶ ἐξῆς. Μεγαλύτερα φαίνεται ὅτι εἶναι τὰ κενὰ τῆς περιόδου 1821-1834. Δὲν ἐξετάζεται ἐδῶ τὸ ἀρχεϊακὸ ὕλικο τῆς καθολικῆς κοινότητος πρὶν τὸ 1821: φτάνει ὡς τὸν 16ο αἰῶνα καὶ ἀποτελεῖ ἀδιάσπαστη σχεδὸν σειρά¹⁴. Τὰ μετὰ τὸ 1821 νοταριακὰ ἔγγραφα (τὰ συμβόλαια), οἱ παλαιοὶ συμβολαιογράφοι ὅπως ὀνομάζονται, σώζονται στὸ ἀρχεῖο δύο σύγχρονων συμβολαιογράφων τῆς Ἑρμούπολης¹⁵. Ἀντίγραφα πολλῶν πράξεων μποροῦν νὰ ἀνιχνευθοῦν σὲ διάφορους χώρους: στὸ ὑποθηκοφυλακεῖο, γιὰ παράδειγμα, ὑπάρχουν ἀντίγραφα τῶν προικοσυμφῶνων καθὼς καὶ τῶν πράξεων πού ἀφοροῦν, ἀποκλειστικὰ ἢ ἐν μέρει, σὲ ἀκίνητη περιουσία: στὸ πρωτοδικεῖο φυλάσσονται οἱ διαθήκες, κλπ.

φων Ἑρμούπολεως-Σύρου πού βρίσκονται στὸ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Κυκλάδων· βλ. σχετικὰ, *Ὁδηγὸς Δημοτικοῦ Ἀρχείου Ἑρμούπολης 1821-1949*, ἐπιμ. Χ. Λούκου - Πόπης Πολέμη, Ἀθήνα, ΕΜΝΕ, 1987, σ. 163-171. Οἱ 5 συμβολαιογράφοι εἶναι: Ἰω. Ἀθανασίου, Ἀνδρ. Ι. Βιολάκης, Ἀντ. Π. Βιτάλης, Εὐστ. Ζαχαρόπουλος, Χριστόδ. Ἰωάννου. Συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα συντάσσονταν ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος.

11. Βλ., ἐνδεικτικὰ, καταλόγους ἐνόρκων γιὰ τὰ ἔτη 1852, 1860, 1871, 1878. Συμβολαιογράφοι: Χριστ. Ἰωάννου, Ἀνδρ. Δαυῖδ, Ἀριστ. Λέτσος, Ἰω. Ἀθανασίου.

12. Βλ. καταλόγους ἐνόρκων γιὰ τὰ ἔτη 1872 καὶ 1879: ὁ συμβολαιογράφος Νικ. Μ. Μακρυωνίτης δηλώνει τὸ 1872 ἀκίνητη περιουσία 15.000 δρχ· τὸ 1879 τὸ ποσὸ εἶναι 130.000 δρχ.

13. Οἱ διαθέτες αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν πελατεία διαφόρων συμβολαιογράφων.

14. Βλ. Μορφωτικὸ Ἰδρυμα Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, *Δελτίο τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Παλαιογραφικοῦ Ἀρχείου*, ἐπιμ. Ἀγαμ. Τσελίκου, τ. Δ' (1984-1987), Ἀθήνα 1988, σ. 43-89· Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Δήμου Ἀνω Σύρου, Ἀρχεῖο Συμβολαιογράφου Μάξιμου Ταλασλῆ, Μονὴ Πατέρων Ἱησοῦιτῶν, Ἀρχεῖο Καθολικῆς Ἐπισκοπῆς Σύρου.

15. Συμβολαιογράφοι Ἰάκωβος Πρίντεζης καὶ Μάξιμος Ταλασλῆς· βλ. ἐνδεικτικὰ: *Ὁδηγὸς Δημοτικοῦ Ἀρχείου Ἑρμούπολης*, σ. 172-173, 174-178.

Ἡ ποικιλία τῶν πράξεων φαίνεται ἀπὸ τὸν πίνακα πὺ ἀκολουθεῖ:

Συμβολαιογράφος Ἑρμούπολεως Εὐστ. Ζαχαρόπουλος
Εὐρετήριο 1, ἀριθ. πράξεων 1-667 (15.4.1882-22.6.1883)

ὄνομα πράξεως	περιπτώσεις	ὄνομα πράξεως	περιπτώσεις
ἀνάκλησις	2	παρακαταθήκη	1
ἀνακοπή	1	πίναξ κατατάξεως	1
ἀντιρρήσεις	1	πληρεξούσιον	5
ἀνταντιρρήσεις	1	πληρεξούσιον γενικὸν	3
ἀντεπαντιρρήσεις	1	πληρεξούσιον εἰδικὸν	1
ἀπόδειξις παραλαβῆς	2	πράξις	7
δήλωσις	27	πράξις καταθέσεως	4
δηλοποιήσις	1	πράξις κατακυρώσεως	1
διαθήκη	4	πράξις παραλαβῆς	1
διαμαρτυρικὸν	7	προικοσύμφωνον	9
διανομή ἐκπλειστηριάσματος	1	(ἐπιστροφή προικὸς)	1
διανεμητήριον	1	πρόσκλησις	1
δωρεά	7	πωλητήριον	54
δωρητήριον	2	συμβιβασμὸς	7
ἐγγυητικὸν	24	συμβιβαστικὸν	7
ἐκθεσις ἀναβολῆς	3	συμφωνητικὸν	21
ἐκθεσις ἀπογραφῆς	7	συνυποσχετικὸν	2
ἐκθεσις διανομῆς	4	ὑποθηκοδάνειον	24
ἐκθεσις καταθέσεως	4	χρεωστικὸν	28
ἐκθεσις κατακυρώσεως	9		667
ἐκθεσις κατασχέσεως	1		
ἐκθεσις πλειστηριασμοῦ	1		
ἐκχωρητήριον	35		
ἐνοικιαστήριον	1		
ἐνοικοσύμφωνον	13		
ἐντολή	3		
ἐξασφαλιστικὸν	2		
ἐξοφλητικὸν	40		
ἐξόφλησις	5		
ἐπιτροπικὸν	264		
ἰδιοκτησία	8	Σημ. Οἱ ὀνομασίαι αὐτὲς θὰ μπορούσαν νὰ	
κατάθεσις ἐκπλειστηριάσματος	1	ἐνοποιηθοῦν κατὰ κατηγορίες συγγενεῖς. Δί-	
μίσθωσις	3	νονται ὁμῶς ἀναλυτικὰ γιὰ νὰ φανεῖ ἡ λογικὴ	
ναυτικοδάνειον	3	τοῦ συντάκτη καὶ ἡ ποικιλία τῶν πράξεων.	

Στὴ σύνταξη τῶν ἐγγράφων ὁ συμβολαιογράφος ἀκολουθεῖ ὀρισμένους τύπους πὺ ποικίλλουν ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τῆς πράξεως. Κρατεῖ εὐρετήρια τῶν ἐγγράφων πὺ συντάσσει καθὼς καὶ ἀλφαβητικούς πίνακες τῶν συμβαλλομένων. Γιὰ τὰ εὐρετήρια θὰ γίνει λόγος παρακάτω.

Στὴ Σύρα τοῦ 19ου αἰῶνα ἐργάστηκαν τουλάχιστον 40 συμβολαιογράφοι. Τὸ 1875 ἦταν 9 (ὀκτὼ στὴν Ἑρμούπολη καὶ ἓνας στὴν Ἀνω Σύρα). Τὸ 1904 μειώθηκαν σὲ 6. Τὰ ἀντί-

στοιχα νούμερα για την Ἀθήνα είναι 25 καὶ 30, για τὸν Πειραιά 4 καὶ 6, για τὴν Πάτρα 7 καὶ 15.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙ

	Ἑρμούπολη καὶ Ἀνω Σύρα	Ἀθήνα	Πειραιάς	Πάτρα	Χαλκίδα
1875 ¹⁶	9 (8+1)	25	4	7	5
1904 ¹⁷	6 (5+1)	30	6	15	5
1914 ¹⁸	6 (5+1)	36	10	18	4

Ὁ ὄγκος τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ὑλικοῦ δὲν φαίνεται καθόλου εὐκαταφρόνητος. Ἀπὸ ἕναν πολὺ πρόχειρο ὑπολογισμό, προκύπτει ὅτι οἱ συμβολαιογραφικὲς πράξεις ποὺ ἔγιναν στὴ Σύρα τὸν περασμένο αἰῶνα δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι λιγότερες ἀπὸ 400-500.000.

4. Ἱστορικὴ ἀξιοποίηση τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ὑλικοῦ

Ἐνα πρῶτο πρόβλημα ποὺ τίθεται θὰ μπορούσε νὰ διατυπωθεῖ ὡς ἐξῆς: κατὰ πόσο τὸ συμβολαιογραφικὸ ὑλικὸ εἶναι ἀντιπροσωπευτικὸ τῆς κοινωνικῆς δομῆς ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπορρέει, τὴν ὁποία ἀντικαθερπίζει¹⁹. Σὲ κοινωνίες χωρὶς ἰσχυρὴ γραπτὴ νομικὴ παράδοση ὁ «φόβος» τοῦ συμβολαιογράφου δὲν πρέπει νὰ ἀνατράπηκε εὐκολα. Ἐπειτα, δὲν προστρέχουν ὅλοι στὸν συμβολαιογράφο γιὰ νὰ ρυθμίσουν τὶς ὑποθέσεις τους. Ἄν καὶ φαίνεται ὅτι στὴν περίπτωσή μας, τὴν Ἑρμούπολη δηλαδή, ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ μία κοινωνία ποὺ θέλει νὰ κατοχυρώνει τὶς συναλλαγές της, μᾶς διαφεύγουν ὅπωςδήποτε πολλές πράξεις ποὺ ρυθμίζονται κατ' ἰδίαν. Νομίζω, ὥστόσο, ὅτι ἐπειδὴ ἔχουμε μία πηγὴ ποὺ ἀποτελεῖ σειρά, θὰ μπορούσαμε νὰ περιορίσουμε τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὶς ἐγγενεῖς αὐτὲς ἐλλείψεις καὶ θὰ συλλάβουμε τὶς γενικότερες τάσεις.

Τὸ δεύτερο πρόβλημα εἶναι τὸ ἀκόλουθο: πῶς ἀπὸ τὴ λογικὴ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀπὸ τὴ νομικὴ ταξινόμηση, θὰ ἀναχθοῦμε στὴ λογικὴ τοῦ ἱστοριογράφου, στὴν ἱστορικὴ συγκρότηση τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ. Καὶ αὐτὸ σὲ μία κλίμακα ποὺ στόχος της δὲν εἶναι τόσο οἱ ἀτομικὲς περιπτώσεις ὅσο τὰ συλλογικὰ φαινόμενα.

16. Μιλτιάδης Μπούκας, *Ὁδηγὸς Ἐμπορικός, Γεωγραφικὸς καὶ Ἱστορικός τῶν πλείστων κυριωτέ-ρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1875*, Ἀθήνα 1875.

17. Σ. Κουσουλίνος, *Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος 1904*, Ἀθήνα 1904.

18. Κ. Βασιλείου, *ὁ.π.*, σ. 241-253.

19. Βλ. τί σημείωνε ὁ Σπ. Ἀσδραχάς: «Ἐνα νοταριακὸ ἀρχεῖο, ἔστω καὶ ἀσυνεχές, ἀντικαθερπίζει μίαν κοινωνικὴν δομὴν, παρὰ τὶς διαθλάσεις ποὺ εἶναι ἐγγενεῖς στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ νοτάριος «ἀπομνημονεύει»: ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἐμφανίζεται στὸ «καγκέλλο» του καὶ ὅλες οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις δὲ γίνονται ἀντικείμενο συμβολαιογραφικῆς πράξης· δουλειὰ τοῦ ἱστορικοῦ νὰ χρησιμοποιοῦσιν πρὸς ὄφελος τῆς ἱστοριογραφίας αὐτὴ τὴν ἐγγενὴ «διάθλαση» καὶ νὰ μὴ τὴν καταστήσιν διαστροφή». (Συνοδευτικὸ κείμενο στὸ πρόγραμμα τῶν «Συζητήσεων» ποὺ ὀργάνωσε, στὰ τέλη τοῦ 1986, τὸ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο τῆς Ἐμπορικῆς Τράπεζας τῆς Ἑλλάδος μὲ θέμα «Ὁ Νοτάριος καὶ ἡ Ἱστορία»). Γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀντιπροσωπευτικότητος μιᾶς κατηγορίας νοταριακῶν ἐγγράφων, τῶν διαθηκῶν, βλ. τὶς ἀπόψεις τοῦ M. Vovelle, «Un préalable à toute histoire sériele: la représentativité sociale du testament (XIVe - XIXe siècle)», στὸ: Bernard Vogler (ἐπιμ. ἐκδ.), *Les actes notariés. Source de l'histoire sociale XVIe - XIXe siècles*. Actes du Colloque de Strasbourg (Μάρτ. 1978), Strasbourg 1979, σ. 257-277.

Θὰ ἔβλεπα δύο βασικὲς προσπελάσεις στὸ corpus τῶν συμβολαιογράφων. Ἡ μία ἀφορᾷ στὰ εὐρετήρια καὶ ἡ ἄλλη στὶς ἴδιες τὶς πράξεις.

A) Τὰ εὐρετήρια

Ἡ «ὀργάνισμός τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων» τοῦ 1834 καθόρισε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τηροῦνταν τὰ εὐρετήρια. Ἔχουμε, ἐπομένως, ὁμοιομορφία (μὲ μικρές, ἐνδεχομένως, ἀποκλίσεις) γιὰ ὅλες τὶς καταχωρίσεις. Πράγμα πού, ἀπὸ ἀποψη μεθοδολογική, εἶναι πολὺ σημαντικό.

Στὸ εὐρετήριο καταχωρίζονται μὲ τὴ σειρά: 1) ὁ ἀριθμὸς τῆς πράξεως, 2) χρονολογία, 3) ὄνομα, ἐπώνυμο, κατοικία, «κατάστασις» (δηλαδὴ ἐπάγγελμα) τῶν συμβαλλομένων μερῶν, 4) περίληψη τῆς πράξεως, 5) δικαιώματα/τέλη, 6) οἱ ὑπογραφές τῶν συμβαλλομένων.

Παραθέτω τὶς καταχωρίσεις μερικῶν πράξεων γιὰ νὰ ὑπάρχει πιὸ συγκεκριμένη εἰκόνα τοῦ πράγματος (βλ. πίνακα στὶς σ. 260-261).

Νομίζω ὅτι τὰ εὐρετήρια αὐτὰ προσφέρονται γιὰ ἄμεση ἐκμετάλλευση. Μποροῦμε ἀπὸ τὶς σύντομες καταχωρίσεις τοῦ συμβολαιογράφου νὰ ἀναχθοῦμε σὲ ταξινομήσεις οἱ ὁποῖες θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἀποδεσμεύσουμε πληροφορίες πού ἀνταποκρίνονται σὲ ἱστορικὲς ἀναζητήσεις.

Ἄν σταθοῦμε μόνο στὰ παραδείγματα πού παρέθεσα στὸν πίνακα, θὰ μπορούσαμε νὰ θέσουμε ἐρωτήματα ὅπως τὰ ἀκόλουθα, καί, ἐπομένως, νὰ προκαλέσουμε ἀντίστοιχες κωδικοποιήσεις πληροφοριῶν:

- Ποιὸ εἶναι τὸ ὕψος τοῦ τόκου, ποιές οἱ διακυμάνσεις του
- Ποιά ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων ἢ ἄλλων περιουσιακῶν στοιχείων
- Ποιά ἡ σχέση ἐπαγγέλματος-οἰκονομικῆς ἐπιφάνειας
- Ποιά ἡ σχέση ἐπαγγέλματος-ὕψους προίκα
- Ποιά ἡ σχέση ἐπαγγέλματος γαμπροῦ-ἐπαγγέλματος πατέρα ἢ κηδεμόνα νύφης
- Ποιά ἡ σχέση ἐπαγγέλματος-ικανότητος γιὰ ὑπογραφή

Μιὰ τέτοια προσέγγιση, πού σκοπεύει σὲ φαινόμενα μέσης τουλάχιστον διάρκειας, δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοήσει τὶς δυνατότητες πού προσφέρει ὁ ἠλεκτρονικὸς ὑπολογιστής. Θὰ μπορούσαν, σὲ πρώτη φάση, νὰ περάσουν σ' αὐτὸν οἱ εὐρετηριασμένες πράξεις μιᾶς δεκαετίας ὅλων τῶν συμβολαιογράφων τῆς Ἑρμούπολης (ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης κοινότητος) ἢ ὅλα τὰ εὐρετήρια ἐνὸς μόνοι συμβολαιογράφου. Σὲ μιὰ δευτέρη φάση, θὰ ἐπιδιωχθεῖ ἀνάλογη ἀξιοποίηση μεγαλύτερου μέρους τοῦ ὕλικου. Θὰ προκύψει, ἔτσι, μιὰ τράπεζα πληροφοριῶν πού θὰ τροφοδοτεῖ ποικίλες ζήτησεις: ἀπὸ ἀπλὲς προσεγγίσεις προσωπικοῦ τύπου (ποιές πράξεις συνῆψε ὁ τάδε ἢ ὁ τάδε) ὡς ἐνδύστερες συνθέσεις, ὅπως ναυλοσύμφωνα, προικοσύμφωνα, ἀγοραπωλησίες, κλπ. Θα εἶναι, ἐπίσης, δυνατοὶ ποικίλοι συνδυασμοὶ τῶν πληροφοριῶν, ὅπως αὐτοὶ πού ὑπαινίχθηκα κατὰ τὴν ἀναφορὰ τῶν παραδειγμάτων. Ἐπειτα, οἱ ἴδιες οἱ συμβολαιογραφικὲς πράξεις, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ περιεχόμενό τους, εἶναι ἓνα ἱστορικὸ φαινόμενο καθ' ἑαυτό. Οἱ ἀξιομοιώσεις τῶν πράξεων κατὰ χρόνον καὶ ἐποχὲς εἶναι δείκτης, βαρόμετρο πολλὰς φορὲς, ποικίλων ἀλλαγῶν, συγκυριακῶν ἀλλὰ καὶ δομικῶν²⁰.

20. Βλ. ἐνδεικτικά: J. P. Poisson, «Le rôle socio-économique du notariat au XVIIIe siècle: quatre

Συμβολαιογράφος Ἑρμοιούπολεως Εὐστ. Ζαχαρόπουλος
Εὐρετήρια 1, 3, 4, 6

Ἀριθμὸς πράξεως	Χρονολογία	Συμβαλλόμενα μέρη	Περίληψη πράξεως	Δικαιώματα/ τέλη	Ὑπογραφές
176	5.9.1882	Στέφανος Α. Ρήγας κάτοικος Ἑρμοιούπολεως, κτηματίας, ἐκμισθωτής. Θεόδωρος Μαρωνίτης κάτοικος ἐπίσης, καλαφάτης, μισθωτής.	Ἑνοικοσύμφωνον μίᾱς ἀποθήκης ἐνταῦθα εἰς θέσιν πλησίον τοῦ ἐργοστασίου τῆς Ἑλλ. Ἀτμοπλοῖας διὰ δύο ἔτη, ἐνοίκιον δρ. 21 τὸν μῆνα.	2 δρχ.	+
1255	8.6.1884	Μιχαὴλ Μαννακάκης ἐμπορομεσίτης, κάτοικος Ἑρμοιούπολεως, πωλητής. Δημήτριος Μαυρομάτης ὀψοπώλης, κάτοικος ἐπίσης, ἀγοραστής.	Πωλητήριον μίᾱς ἀνωγαιο-κατωγαίου οἰκίας κεμένης κατὰ τὴν ἐνταῦθα θέσιν Καρδαμυλίτικα ἀντὶ δραχμῶν 4154,90.	14 δρχ.	+
1259	9.6.1884	Μανοῦσος Κοτσολάκης κρεοπώλης, ὀφειλέτης. Νικόλαος Χριστοφόρου ἐμποροῦπάλληλος, δανειστής, κάτοικοι Ἑρμοιούπολεως.	Ὑποθηκοδάνειον δραχμῶν τεσσάρων χιλιάδων πληρωτέων εἰς προθεσμίαν ἐνὸς ἔτους μὲ τόκον ἑπτὰ τοῖς ἑκατὸν ἑτησίως ἐπὶ ὑποθήκη τῆς εἰς δύο Μύλους ἀνωγαιο-κατωγαίου οἰκίας του.	14 δρχ.	— +
2333	22.9.1885	Φραγκοῦλα σύζυγος Τζώρ. Ρηγοῦτσου, πωλήτρια. Ἰωάννης Α. Πρίντεζης γεωργός, ἀγοραστής, κάτοικοι Σύρου.	Πωλητήριον ἐνὸς χωραφίου εἰς θέσιν Κουκουβᾶ τῆς Σύρου μὲ συκὸν δένδρα διὰ δραχμῶν ἑκατὸν εἴκοσι μίᾱς.	1 δρχ.	— —
2334	22.9.1885	Κυριάκος Α. Καρώνης καὶ Λάσκαρης Α. Καρώνης λεμβοῦχοι, προικοδοται. Μιχαὴλ Π. Παρίσης φανοποιός, προικοδοτούμενος, κάτοικοι Ἑρμοιούπολεως.	Προικοσύμφωνον δι' οὐ οἱ ἀδελφοὶ Καρώνη διδουν προίκα εἰς τὸν Παρίσην διὰ τὴν ἀδελφὴν των Μαρουνοποιός, προικοδοτούμενος, κάτοικος Ἑρμοιούπολεως.	12 δρχ.	— — +

τὰ ἀξίας ἐν δλω δρχ. δύο χιλιάδας τετρακοσίας.

2339	22.9.1885	Φλουροῦ σύζυγος Δημητρίου Λιγνοῦ οἰκτικὰ ἐργαζομένη, δανείστρια. Ζωή Μαρκουλή σύζυγος Σάββα Ἀναστοπούλου, δανειζομένη, κάτοικοι Ἑρμούπολεως.	Ἑποθηκοδάνειον δραχμῶν 112,55/100 πληρωτέων εἰς προθεσμίαν ἑνὸς ἔτους μὲ τόκον 12%, ἐπὶ ὑποθήκῃ μιᾶς εἰς Βροντάδον οἰκίας	1 δρχ.	—
2457	13.11.1885	Ἀντώνιος Βλάχος ἐργατικός, προικοδότης. Κωνσταντῖνος Δ. Σκαρπέλης κτηνουργός, προικοδοτούμενος, κάτοικοι ἐνταῦθα.	Προικοσύμφωνον δι' οὗ ὁ Βλάχος προκίζει εἰς τὸν μελλογαμβρόν του Σκαρπέλην διὰ τὴν θυγατέρα του Αἰκατερίνην Βλάχου μίαν οἰκίαν εἰς Ξηρόκαμπον καὶ κινητὰ ἐν ὅλῳ αξίας δραχμῶν χιλίων ἑκατόν.	6 δρχ.	— +
2462	16.11.1885	Στέφανος Ρήγας κτηματίας, ἐκμισθωτής. Μιχαήλ Στεφανούρης ἐμπορομεσίτης, μισθωτής. Γ. Στεφανούρης ἐμποροῦπάλληλος, ἐργαζομένης. Κάτοικοι Ἑρμούπολεως.	Μίσθωσις μιᾶς οἰκίας πλησίον τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐνταῦθα διὰ μηνος δέκα ἀπὸ 1ης Νηρίου ε.ε. πρὸς δραχμὰς πενήκοντα τὸν μῆνα προπληρωτέας.	3 δρχ.	+ + +
4839	17.10.1888	Μ. Βρεττόπουλος παραγκός, πωλητής, κάτοικος Ἑρμούπολεως.	Παλητήριον μιᾶς λέμβου μήκους ποδῶν δέκα ἐξ, ἀντὶ δραχμῶν ἑκατόν.	1 δρχ.	— +
4844	19.10.1888	Γεώργιος Μηλιὸς λεμβοῦχος, ἀγοραστής, κάτοικος Τήνου.	Συμφωνητικὸν δι' οὗ ὁ Ἀθηναῖος προσλαμβάνει ὡς ὑπάλληλόν του τὸν Πισσιάν ἐπὶ δύο ἔτη ἀντὶ μισθοῦ δραχ. 85 τὸν μῆνα.	15 δρχ.	+ +

‘Υπὲρ μιᾶς συνολικῆς γνώσης τοῦ συμβολαιογραφικοῦ γεγονότος μιᾶς περιόδου, ἔστω μέσω τῶν εὐρετηρίων, συνηγορεῖ καὶ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι δὲν μπορούμε νὰ μελετήσουμε σὲ βάθος ἓνα ἀπὸ τὰ φαινόμενα ποὺ τὸ ἀποτελοῦν, χωρὶς νὰ γνωρίζουμε, στίς γενικὲς τους γραμμές, καὶ τὰ ὑπόλοιπα²¹.

Β) Οἱ συμβολαιογραφικὲς πράξεις

Τὰ εὐρετήρια, παρὰ τὴ σπουδαιότητά τους, εἶναι ἡ πρώτη προσέγγιση. Ἄς δοῦμε τώρα τίς ἴδιες τίς συμβολαιογραφικὲς πράξεις. Ἐδῶ τὸ ἐρωτηματολόγιό μας θὰ χρειαστεῖ νὰ εἶναι πλουσιότερο καὶ οἱ ταξινομήσεις καὶ οἱ ἀναδιατάξεις τῶν πληροφοριακῶν στοιχείων ποὺ θὰ προκαλέσουμε περισσότερες καὶ πολυπλοκότερες.

Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τίς διαθήκες. Τίς γνωρίζω κάπως καλύτερα γιατί ἔχω ἀναλάβει ἓνα σχετικὸ πρόγραμμα στὰ πλαίσια τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἐμπορικῆς Τράπεζας τῆς Ἑλλάδος. Ὡς βασικὸ ὕλικὸ χρησιμοποίησα τὴ σειρὰ τῶν δημόσιων διαθηκῶν ποὺ φυλάσσεται στὸ Πρωτοδικεῖο Σύρου. Θυμίζω ὅτι κάθε συμβολαιογράφος ἔχει ὑποχρέωση νὰ ἀποστέλλει στὸ οἰκεῖο πρωτοδικεῖο ἀντίγραφο τῆς διαθήκης ποὺ συντάξει, μόλις πληροφορηθεῖ τὸ θάνατο τοῦ διαθέτη. Τὸ πρωτοδικεῖο, ἀφοῦ λάβει τὸ ἀντίγραφο, σὲ συνεδρίασή του δημοσιεύει τὴν πράξη.

Ἡ διαθήκη ἀκολουθεῖ κι αὐτὴ κάποιους τύπους ποὺ δὲν φαίνεται νὰ παραλλάσσουν, στὰ βασικὰ τουλάχιστον σημεία, ἀπὸ συμβολαιογράφο σὲ συμβολαιογράφο. Ἀπὸ τὴ λογικὴ τοῦ ἐγγράφου προσιάθησα νὰ ἀναδείξω κάποιες ἐνότητες πληροφοριῶν ἱστοριογραφικοῦ τύπου.

Πέρα ἀπὸ τὸ φύλο, τὸ ἐπάγγελμα, τόπο κατοικίας τοῦ διαθέτη καὶ τῶν μαρτύρων, ἀναζητήθηκαν, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, καὶ τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα:

- κατάσταση ὑγείας τοῦ διαθέτη
- ἂν πηγαίνει ὁ ἴδιος στὸ συμβολαιογραφεῖο ἢ καλεῖ τὸν συμβολαιογράφο στὸ σπίτι του
- τί ὁ ἴδιος λέει ὅτι τὸν ὤθησε νὰ συντάξει τὴ διαθήκη του
- χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ἀπὸ τὴ σύνταξη τῆς διαθήκης ὡς τὸ θάνατο τοῦ διαθέτη
- οἰκογενειακὲς ἢ συγγενικὲς σχέσεις ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὸν τρόπο διανομῆς τῆς περιουσίας ποὺ διατίθεται
- σύνθεση τῆς περιουσίας (ἀκίνητα, κινητὰ, χρεόγραφα, τιμαλφῇ, κλπ.)
- ὕψος τῆς περιουσίας
- τί ἀφήνει ὁ διαθέτης γιὰ τὰ «ψυχικά» του (μνημόσυνα, λειτουργίες, κλπ.)
- τί ἀφήνει γιὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα

offices parisiens en 1749», *Annales ESC*, τ. 27, τχ. 3 (Μάιος - Ἰούν. 1972), σ. 758-775· Barbara Roth-Lochner, «L'évolution de l'activité notariale à Genève au XVIIe et XVIIIe siècles», *Revue d'histoire moderne et contemporaine*, τ. XXXIII (1986), σ. 96-113.

21. Θὰ μπορούσε νὰ παρομοιάσει κανεὶς τὸ νοταριακὸ ὕλικὸ μὲ ἓνα σύστημα κατατετηγμένο σὲ διάφορα ὑποσυστήματα, τὰ ὁποῖα βρίσκονται σὲ συνεχή ἀλληλεπίδραση μεταξύ τους. Ἐπομένως, ἡ ἐπιμονὴ στὴ μελέτῃ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ἐνὸς ὑποσυστήματος (στὴν προκειμένη περίπτωση μιᾶς μόνον ἐνότητας συμβολαιογραφικῆς, π.χ. τῆς τιμῆς τῶν ἀκινήτων), μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει σὲ συμπεράσματα ὄχι πολὺ διαφωτιστικά, ἀκόμη καὶ σὲ λανθασμένα. Βλ. J.-P. Poisson, «Histoire et actes notariés. Problématique et méthodologie», *Les actes notariés*, σ. 20-21.

- τελευταῖες ἐπιθυμίες, εὐχές, κ.τ.δ.
- ἂν γνωρίζει ὁ διαθέτης νὰ ὑπογράψει ἢ ὄχι

Ἀποδελτιώνονται ἐπίσης καὶ μερικὲς φράσεις ἢ λέξεις οἱ ὁποῖες φαίνεται ὅτι ἔχουν εἰδικὲς σημάνσεις.

Ἀπὸ τὴ συγκέντρωση τῶν στοιχείων αὐτῶν, καὶ ἄλλων, θὰ προκύβουν πληροφοριακὰ σύνολα ποὺ ἡ ἐπεξεργασία τους θὰ συμβάλει, ὅπως πιστεύω, στὸ νὰ προσεγγίσουμε, καὶ ἀπὸ μιὰ ἄλλη ὀπτική γωνία, φαινόμενα τοῦ κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ στὸν ὁποῖο ἐγγράφονται οἱ διαθῆκες αὐτές. Καὶ αὐτὸ στὴ μεγαλύτερη δυνατὴ διαχρονία καὶ μὲ δείγματα καὶ ἀπὸ ἄλλες περιοχὲς τῶν Κυκλάδων ἢ καὶ τῆς ὑπόλοιπης χώρας, ὅπου ἐπικρατοῦν ἄλλες ἢ παρεμφερεῖς κοινωνικὲς πραγματικότητες. Ἀνάμεσα στὰ αἰτούμενα εἶναι κυρίως τὰ ἑξῆς: σύνθεση περιουσιῶν· κοινωνικο-επαγγελματικὴ κατηγορία καὶ ὕψος περιουσίας· κοινωνικὴ κατανομή τοῦ πλοῦτου· γεωγραφικὴ του κατανομή· οἰκογενειακὲς σχέσεις καὶ στρατηγικὲς· φιλανθρωπία· θρησκευτικότη· στάσεις ἀπέναντι στὸ θάνατο.

Μὲ ἀνάλογη ἢ διαφορετικὴ μέθοδο θὰ μπορούσαν νὰ ἀντιμετωπισθοῦν καὶ οἱ ἄλλες ἐνότητες τοῦ συμβολαιογραφικοῦ corpus, οἱ ὁποῖες εἶναι πολλὲς καὶ ποικίλες. Ἐνδιαφέρουν τὴν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἱστορία, τὴν ἱστορία τῶν νοοτροπιῶν, τὴν ἱστορία τοῦ ὕλικου βίου, κλπ.²²

Εἶναι εὐνόητο ὅτι οἱ διαφορὲς πράξεις ποὺ ἀφοροῦν σὲ ἀκίνητα ἢ κινητὲς ἀξίες (ἀγοραπωλησίες, μισθώσεις, ὑποθηκοδάνεια, ὁμόλογα, κλπ.) ἀποτελοῦν οὐσιαστικὴ παράμετρο γιὰ τὴν κατανοήση τοῦ οἰκονομικοῦ στὶς ποικίλες μορφές του: μεγέθη, τάσεις, σχέσεις, συμπεριφορές. Ἡ σταδιακὴ ἐμφάνιση τῶν χρεογράφων στὶς συναλλαγὲς εἶναι ἐνδεικτικὸ στοιχεῖο μιᾶς νέας νοοτροπίας. Ἡ ἀγορὰ ἀστικῶν ἀκινήτων ἐγγράφεται στὴ διαδραστικὴ κοινωνικὴ ἐπιβεβαίωση.

Ἀπὸ τὰ προικοσύμφωνα προβάλλουν ὁ ὕλικὸς βίος, οἱ οἰκογενειακὲς δομές, σχέσεις καὶ στρατηγικὲς, οἱ οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς ἱεραρχίες, τάσεις ὑπέρβασης τῶν ἱεραρχιῶν αὐτῶν, ἡ ἀφετηρία, πολλὲς φορὲς, τῶν μετέπειτα περιουσιῶν οἱ ὁποῖες, στὴν τελευταία τους φάση, συναντῶνται στὶς διαθῆκες.

Τὰ συμφωνητικὰ παρέχουν στοιχεῖα γιὰ τὴ μελέτη τῶν σχέσεων ἐργασίας, τῶν συλλογικῶν οἰκονομικῶν δραστηριοτήτων, κ.ἄ.

Οἱ ἀπογραφὲς περιουσιακῶν στοιχείων, ὅπως ἐπίπλων, ἱματισμοῦ, σκευῶν, τιμαλφῶν, εἰκόνων, βιβλιοθηκῶν μποροῦν νὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ἐπιπέδου καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς, τῶν προσδοκιῶν ἀνόδου, τῶν ἀπομιμήσεων, τοῦ στυλ, τῶν πολιτιστικῶν ἐπιλογῶν καὶ τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου μιᾶς κοινωνικῆς κατηγορίας. Ἡ κατοχὴ τῶν

22. Παραθέτω μερικοὺς ἐνδεικτικοὺς τίτλους ἄρθρων ἀπὸ τὸ σύμμικτο τόμο ποὺ ἤδη ἀναφέρθηκε (*Les actes notariés*): M. Toubanc, «Le notaire rural, intermédiaire entre les paysans et les propriétaires seigneuriaux et urbains». Paul Butel, «Archives notariales et histoire économique: l'exemple d'Amsterdam». Abel Poitrineau, «De la Haute Auvergne au Bas-Canada: contrats de mariage dans une société migrante et dans une société "enracinée"». Maurice Garden, «Les relations familiales dans la France du XVIIIe siècle: une source, les conseils de tutelle». Micheline Baulant, «L'analyse par ordinateur des inventaires après décès de la région de Meaux». Daniel Roche, «Inventaires après décès parisiens et culture matérielle au XVIIIe siècle». Jean Queniat, «L'utilisation des inventaires en histoire socio-culturelle».

